
Toebereiding (1)

J.G.Bulthuis

Bij alles wat voor christenen noodzakelijk geacht wordt om te weten en te kunnen, zijn enkele zaken van fundamenteel belang. Vooral die welke om de voortzetting en uitwerking van Gods voornemen gaan. Eén daarvan is het kunnen onderscheiden in welke ontwikkelingsfase van dat plan men vandaag leeft. Jezus konfronteert de schare met dit belangrijke aspekt door hen te vragen: "Waarom onderkent gij deze tijd niet?" (Luc.12:56b). De Farizeeën berispt Hij zelfs met: "Gij hebt de tijd niet opgemerkt, dat God naar u omzag" (Luc.19:44b). In zijn rede over waakzaamheid in Lucas 12:35-48 beëindigt Hij in vers 47 zijn gelijkenis van de slaven met: "Die slaaf nu, die de wil van zijn heer kende en geen toebereidselen getroffen heeft, of niet gedaan heeft naar de wil van zijn heer, zal vele slagen ontvangen". Het onderscheiden van de tijd waarin wij leven, is dus van zeer groot belang voor ons. Alleen dan is het mogelijk en zinnig om elkaar de juiste spijs te rechter tijd te geven (Ps.104:27; Mat.24:45). Binnen het kader van het thema 'Toebereiding' willen we ons aan de hand van een aantal studies gaan verdiepen in Gods bedoeling met de gemeente voor deze tijd.

Tijden en gelegenheden

Jezus leert ons in Handelingen 1:7 dat het niet onze zaak is de tijden of gelegenheden te weten, waarover de Vader de beschikking aan Zich gehouden heeft. Er zijn dus tijden en gelegenheden, perioden in de uitwerking van Gods plan, die een bepaald karakter dragen en een zekere opdracht inhouden. Tijdens zijn rede over de laatste dingen zegt Hij met betrekking tot 'het einde' in

De komst van Jezus

Matteüs 24:36: "Doch van die dag en van die ure weet niemand, ook de engelen der hemelen niet, maar de Vader alleen" (St.vert.). Omdat we de dag noch het uur weten, draagt Hij ons op om te waken (Mat.25:13).

Niemand kan dus **van tevoren** op de kalender of klok aangeven, wanneer er een volheid des tijds nadert en aanbreekt. De timing voor de fasen van Gods plan regelt Hijzelf.

Wie evenwel waakzaam en bedacht blijft op de dingen die boven zijn, zal door de dag des Heren die als een dief komt, **niet** worden overvallen (1 Tes.5:2,4). Als er namelijk een nieuwe 'tijd of gelegenheid' is aangebroken, zullen wakkere en nuchtere gelovigen die herkennen. Over hen behoeft de Heer dan niet te verzuchten: "Och, of gij ook op deze dag verstond wat tot uw vrede dient" (Luc.19:42a). Zij zullen steeds weer opnieuw horen wat de Geest tot de gemeente zegt en de tijd onderkennen waarin ze leven.

De Heer wil juist dat ons 'horen en zien' zich ontwikkelen zal, zodat wij Hem steeds weer terstond kunnen opendoen, elke keer als Hij komt en klopt (Luc.12:36-38; Op.3:20). Zalig die slaaf die de Heer bij zijn komst wakende zal aantreffen.

De grote belofte voor de gemeente in de eindtijd is de openbaring van Jezus Christus **in** haar. Voor deze bedeling beoogt het evangelie van het Koninkrijk der hemelen het lichaam van Christus zodanig op te bouwen en toe te rusten dat de Heer zich in zijn volheid kan gaan manifesteren (2 Tes.1:10). Met verbazing zullen de volkeren Hem zien in allen die tot volgroeid geloof gekomen zijn. Hij wordt ondermeer zichtbaar, doordat gelovigen de mannelijke rijpheid van de Christus bereikt hebben in geloof, heiliging, vrucht en gaven van de Geest, gezindheid en liefde, kracht en overwinning. Dit grootse gebeuren is de realisering van de (eerste) komst van Jezus. Deze bereikt haar climax in de opname van de gemeente, waardoor zij samen - met de opgewekte ontslapenen - altijd bij de Heer zullen zijn (1 Tes.4:15-17).

Zijn (tweede) komst **met** die volwassen gemeente volgt na de overwinning in Harmagedon (Op.20:6b) en luidt

Tijdsduur

het duizendjarig vreedrijk in (Op.20:1-6).

Jezus' komst *in* de gelovigen is echter geen hocus pocus handeling. Die valt niet zomaar uit de lucht en ontstaat niet uit het niets. De bijbel spreekt aangaande deze heerlijke belofte wel in termen als 'plotseling' (Mal.3:1b) en 'met haast' (Jes.60:22), maar voor de realisering daarvan blijkt een voorbereidingsfase nodig te zijn (bv. Zach.4:5: *Ik zend u (eerst) de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt*).

De duur van deze aanlooptijd is aanzienlijk langer dan men algemeen aanneemt. Deze wordt zelfs langer als de gemeente het erbij laat zitten. Hierdoor hebben we immers al tweeduizend jaar christendom achter ons liggen, zonder de vervulling der belofte.

Helaas wordt door teleurstelling daarover door sommigen het heerlijke vooruitzicht in twijfel getrokken of ontkend. Petrus schrijft: *Spotters zeggen: Waar blijft de belofte van zijn komst? Want sedert de vaderen ontslapen zijn, blijft alles zó, als het van het begin der schepping af geweest is* (2 Petr.3:4).

Het woord van God moedigt ons echter aan om door geloof en geduld te volharden tot het einde. Enkele bekende schriftplaatsen zijn:

- * Hebr.6:12:*Opdat gij niet traag wordt, maar navolgers moogt zijn van hen, die door geloof en geduld de beloften beërven.*
- * Hebr.10:36:*Gij hebt volharding nodig, om, de wil van God doende, te verkrijgen hetgeen beloofd is.*

* Jac.5:7:*Hebt geduld, broeders, tot de komst des Heren!*

In de gelijkenis van de wijze en dwaze maagden wijst Jezus ons op het feit dat 'de bruidegom uitbleef' (Mat.25:5a). Dit duidt volgens Petrus niet op een 'talen' van de Heer, maar *op zijn lankmoedigheid, daar Hij niet wil dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekeering komen* (2 Petr.3:9).

Vandaar het advies van Jacobus om *geduld te oefenen en onze harten te sterken, want de komst des Heren is (wel) nabij. Zucht (dus) niet tegen elkaar... de Rechter staat voor de deur* (Jac.5:8,9).

Onze tijd

Mede door de overwinning over de geesten van wederspanning en van hysterie in ons leven zal de rust, het vertrouwen, het geduld en de volharding beoefend kunnen worden.

In deze dagen gaat de roep door onze gemeente: Bereid u toe! De tijd is dus aangebroken om *uit de slaap te ontwaken, want het heil is ons nu meer nabij, dan toen wij tot het geloof kwamen. De nacht is ver gevorderd, de dag is nabij* (Rom.12:11,12a). Deze oproep deed Paulus destijds, omdat vele leden van de gemeente te Rome al geruime tijd in het geloof waren en er derhalve van hen verwacht mocht worden dat zij zich zouden gaan inzetten om 'voor **Hem** te leven'.

Voor velen van ons geldt in *déze* tijd hetzelfde. Zij hebben achter zich liggen een jarenlang durende fundering van het geloof, een gedegen gemeentevorming, en een - in de tachtiger jaren - aanpak van geestelijke vijanden die de innerlijke mens ondermijnden. Daardoor zijn zij in een goede positie gekomen om zich te gaan voorbereiden om een begin te gaan maken met de manifestatie van de eerste symptomen van zoonschap.

Daarbij is bij een aantal gelovigen een sterke behoefte gegroeid om het einddoel des geloofs duidelijker te willen doorgronden en, waar mogelijk, een begin te maken met er vorm aan te geven. Die instelling en gerichtheid is niet te keren en zoekt naar mogelijkheden om ermee uit de voeten te kunnen.

Uit de negatieve veranderingen in de wereld blijkt mede dat we op de drempel van de eindtijd leven. De weerhouder van de wetteloosheid wordt verwijderd, zodat de wetsverachting overal de kop op gaat steken (Mat.24:12 en 2 Tes.2:6-8a). Het uiterlijk dezer wereld is mede daardoor bezig te verdwijnen (1 Kor.7:31b).

Dat ook de Géést tot de gemeente spreekt over deze verandering van de tijd en over nieuwe aandachtsgebieden inzake de vorming van haar leden, is een belangrijke vingerwijzing.

Deze vier signalen zijn 'oog-openers', waardoor de tijd waarin we leven en God naar ons omziet, kan worden onderkend. Het brengt een bijna vanzelfsprekende aksentverlegging met zich mee in de woordverkondiging en in de pastorale aanpak binnen de gemeente. Het aksent verschuift van hulpverlening naar vorming, waarin de voorbereiding van de gelovigen voor de naderende 'komst van Jezus *in* hen' plaats vindt.

Aksent

We spreken hier met nadruk over aksentverlegging. Het is namelijk niet zo dat *alles* gaat veranderen. Er blijft voor de nieuwkomers in de gemeente onderricht over de eerste beginselen van het geloof. Er blijft hulpverlening voor hen die in nood geraken. Er blijft een door herinnering wakker houden van de gemeente aangaande belangrijke zaken van het evangelie (2 Petr.1:12,13). Er blijft steun voor de zwakken.

Al deze activiteiten, die reeds vele jaren in de gemeente worden onderhouden en in de komende jaren zullen worden voortgezet, hebben inmiddels wel een oogst van rijpere gelovigen voortgebracht. Dezen zoeken nu het meerdere waarover bv. Hebreëen 6:1 spreekt: *Laten wij daarom het eerste onderwijs aangaande Christus laten rusten en ons richten op het volkomene*. Vandaar de toevoeging van een nieuw aspect bij het reeds bestaande: **Toebereiding!**

Voor hen wie dit aangaat, is het een hoofdaksent geworden. Iedere fase in de loop van een gemeente en in die van haar afzonderlijke leden wordt immers gekenmerkt doordat bepaalde zaken aktueel worden. Zij zijn de juiste spijzen op de juiste tijd.

Wegbereiden

De twee belangrijkste gebeurtenissen van Gods plan in deze bedeling zijn de openbaring van Jezus Christus zelf tijdens zijn rondgang op aarde (Joh.1:31; 2:11) en zijn openbaring in de gemeente van de eindtijd (2 Tes. 1:10). Aan deze beide manifestaties van goddelijke heerlijkheid gaat een voorbereidingsfase vooraf. Deze wordt in de bijbel ook wel 'wegbereiding' genoemd. Enkele voorbeelden daarvan zijn:

*Hoor, iemand roept: Bereidt in de woestijn de weg des

Wegbereider

Heren, effent in de wildernis een baan voor onze God (Jes.40:3).

*Trekt, trekt door de poorten, bereidt de weg voor het volk, baant, baant de weg, zuivert hem van stenen... zegt tot de dochter Sions: zie, uw heil komt... (Jes.60:10,11).

*Bereid u om uw God te ontmoeten, o Israël (Amos 4:12).

Wegbereiding heeft steeds te maken met de komende God en zijn naderend heil, ook in het oude verbond. Er dient een weg geplaveid te worden voor de Koning, nú een beeldspraak voor de geestelijke toebereiding van de gemeente. Hij kan immers alleen komen, indien zijn volk in staat is Hem te ontvangen, in staat is dat aan te kunnen, in staat is daar uiting aan te geven.

Het bereiden van de weg delegeert God óók aan de mens. Wie onder zijn volk voor zulk werk ontvankelijk is, inspireert Hij om die taak op de schouders te nemen. In de dagen van koning Achab was dat de profeet Elia en in de dagen van Jezus' jeugd Johannes de Doper. Over hem was al geprofeteerd door Maleachi. In hoofdstuk 3:1 van zijn profetie wordt de wegbereider aangekondigd en in de laatste verzen van het Oude Testament (hoofdstuk 4:5,6) met name genoemd: Elia. Voor het volk Israël betekende deze laatste voorzegging dat de ten hemel gevaren profeet eens uit die hemel zou terugkeren om de Messias te introduceren.

Maar zo werkt God niet. Als de discipelen daar Jezus over vragen, zegt Hij in Matteüs 11:14 en 15 over Johannes de Doper: *"En indien gij het wilt aanvaarden: **Hij is Elia, die komen zou. Wie oren heeft, die hore"**.*

Johannes de Doper

Wat dat 'horen' betreft: het is een geestelijk kunnen verstaan van deze wonderlijke uitspraak. Reïncarnatie bestaat niet, dus Elia kwam niet in de gedaante van Johannes terug. We zijn hier namelijk getuige van een andere invulling en uitwerking van Maleachi's profetie. Voor een juist begrip daarvan komt Lucas 1:17 ons te hulp:

*En hij (Johannes de Doper) zal voor Gods aangezicht uitgaan in de **geest en de kracht** van Elia, om de harten der vaders te keren tot de kinderen en de ongehoorzamen tot de gezindheid der rechtvaardigen, teneinde voor de Here een weltoeagerust volk te bereiden.*

Om deze uitspraak van de engel Gabriël draait alles. Niet de *mens* Elia keert terug, maar de *bediening* die (ook) hij destijds had. Met grote geestkracht, woordkracht, daadkracht, werkkraft, bezieling en zalving voerde Johannes de Doper zijn opdracht uit. Profetisch geladen, als niemand voor hem. Jezus noemt hem, zowel om de inhoud van zijn door God opgedragen boodschap als om de wijze waarop hij zich van zijn taak kweet, de grootste onder hen die uit vrouwen zijn geboren (Mat.11:11). Hij kondigde de langverwachte Christus aan (Joh.1:29-34) en verzamelde door middel van een waarachtige bekering en waterdoop een weltoegeruste schare om zich heen (Luc.3:1-18). Deze verwees hij naar Jezus, want voor Hem was het uiteindelijk allemaal bedoeld (Joh.3:30).

De gemeente

De oproep tot deze 'Eliabediening' zal nòg eens gaan klinken. Dat zal dan voor de derde keer zijn. Eerst was het Elia en daarna Johannes de Doper die deze taak op zich nam. In de eindtijd zal het echter de gemeente zijn die opgeroepen wordt om zich daarvoor in te zetten. In Matteüs 17:12a zegt Jezus: "Elia zàl komen en *alles* herstellen".

Het '*alles*' herstellen is door de vorige 'Elia's' niet gebeurd. Deze wonderlijke belofte wacht dus nog op haar vervulling. De gemeente van Jezus Christus is daartoe in staat. Zij heeft macht over de ganse legerschare van de vijand, zij kan met geestelijke begaafdheden werken, onder haar vleugelen is genezing. Zij heeft van de Heer de opdracht de gelovige naar ziel, geest en lichaam te herstellen en op te bouwen. Alle dingen zijn immers door geloof voor de gemeente mogelijk geworden.

De Heer zag die Eliabediening in het verschiet liggen en kon dus terecht zeggen dat Elia nog komen *zal*. Heden zijn de eerste signalen te ontwaren, die de gemeente wakker moeten maken om tot aanvaarding en terhandneming van bovengenoemde bediening over te gaan. *Heden, indien gij zijn stem hoort, verhardt uw harten niet...* (Hebr.3:7,15).

Toebereiding

Wat wordt er nu precies bedoeld met de uitdrukking

Aan- dachtspunten

'toebereiding'? Het antwoord daarop bestaat uit een driedelige omschrijving:

- a. Een versnelde en verhevigde toename in herstel en vorming van christenen (Rom.16:20a),
- b. om zodoende te komen tot dié geestelijke konditie, die het voor hen mogelijk maakt om straks vervuld te worden tot alle volheid Gods (Ef.3:19),
- c. waardoor het voor Jezus haalbaar wordt om Zich dan in en door hen te kunnen openbaren (2 Tes. 1:10).

Dit proces wordt op gang gebracht door het gaan onderscheiden en aanvaarden van hetgeen in het vierde deeltje van dit artikel - "Onze tijd" - genoemd is.

Het kan onderscheiden worden door hen die door hun geestelijke ontwikkeling er aan toe zijn en een luisterend oor hebben. Zij zijn gespist op wat de Geest tot de gemeente zegt.

Het kan aanvaard worden door hen die door een mate van vrijheid van weerspannige geesten hun liefde tot de Heer graag willen omzetten in reële daden.

Toebereiding voltrekt zich procesgewijs. De aktualiteit van toebereiding beoogt immers geen schokeffect teweeg te brengen.

Het is ook in zekere zin niets nieuws. Veeleer is het juist om te spreken over '*bewustwording*' van een aantal bekende zaken. Dat woord typeert voor déze tijd de processen binnen de gemeente het duidelijkst.

Welke punten vragen nu, binnen het kader van de toebereiding, om aandacht? Het antwoord op deze vraag is nogal uitvoerig. Niet één daarvan is onbekend. Er vallen zelfs enkele opdrachten onder waar velen al jarenlang flink aan werken.

Te noemen zijn:

- *Overwinning over persoonlijke vijanden
- *levensheiliging
- *ontwikkeling van vrucht des Geestes
- *dienstbaarheid aan de gemeente

Daaraan toe te voegen zijn evenwel:

- *Totale overgave aan de Heer en zijn plan (de gewil-

---

ligheid uit Psalm 110:3a en de bereidvaardigheid uit Efeze 6:15)

*manifestatie van de eerste symptomen van beginnend zoonschap

*mobilisatie en daadwerkelijke inzet van persoonlijke vermogens

*ontwikkeling van Geestesgaven

*definitieve en praktische levensopstelling t.o.v. gerechtigheid en barmhartigheid

*tot één worden zoals de Vader en de Zoon

Zie hier, een scala van 'aktualiteiten'. Deze en nog andere zaken zullen in de komende tijd de kern gaan vormen van onze aandacht en activiteiten. Want...: *Nog een korte, korte tijd, en Hij, die komt, zal er zijn en niet op Zich laten wachten!* (Hebr.10:37).